

„Vanesso.“

Bea seděla na svém obvyklém místě a čekala, co si pro ni vědkyně připravila dnes.

„Mohla bych... se zeptat, ohledně vašeho výzkumu...“

Zvedla k ní svůj ocelový pohled, dneska s trochou melancholie a nostalgie, jako večerní bouře, šedivá a smutná. „Ano?“

Neřekla nic o rozhovoru, ale Bea věděla, že z její otázky musí být očividné, že ho viděla.

„Proto je to rozdělené? Váš a Stephenův výzkum?“

„Ano, díváme se na to jinak,“ řekla bez jakékoli emoce v obličeji, „proto jsme se shodli, že bude lepší, když bude každý pracovat sám.“

Bea nevěděla, jestli se má ptát dál. Na jednu stranu bylo dobré, že Vanessa nevybouchla a odpověděla jí. Ale na druhou stranu, nechtěla pokoušet štěstí. Bůh ví, kdy Vanesse prasknou nervy. Její skořápka klidu byla narušená a bylo jen otázkou času, kdy se rozpadne úplně. A Bea věděla naprosto jistě, že u toho pak nechce být. Proto se rozhodla radši mlčet.

Vanessa už také nepromluvila. Vpíchl Bee dávku a nechala ji sedět v křesle, zatímco uklízela stříkačku. Harvey se rozvaloval vedle; s rukama založenýma na prsou hleděl na strop. Očividně ho situace kolem něj nezajímala. Že by myslel na Phoebe? Nebo – v Bee hrklo – na ni? Stočil k ní pohled a vyměnili si úsměvy, ale ten její byl nucený, na chvíli se opět nedokázala zbavit myšlenky, že by k ní Harvey cítil něco víc než jen přátelství. I když už to nedávno zavrhl, zase se k ní nejistota vrátila.

„O čem přemýšlíš?“ přerušila Bea ticho. Vanessa sebou lehce trhla, ale když zjistila, že otázka nesměřovala na ni, vrátila se k zapisování.

„Jen tak,“ pokrčil Harvey rameny, „jestli tu budeme ještě dlouho.“

K tomu Bea neměla co říct. Sama si občas uvědomovala, že tohle není napořád. Že jednou bude muset opustit všechny přátele, které tu poznala. Když odcházela od rodiny, věděla, že dělá správnou věc, vlastně za sebou ráda nechala smutný dům, i proto, že v něm důležité lidé chyběli. Ale pokud se povede najít lék, návrat domů bude... lákavý, logický, nevyhnutelný.

Najednou tu budou dva životy; starý, ke kterému by se ráda vrátila, a tenhle, který si vytvořila jako náhradu, když nemohla mít ten původní, a přilnula k němu. Tady měla kamarády, kolegy, Charlieho... Sakra, Charlie. Bude ho muset opustit. Jednou, brzy. Ať už to bude kdykoli, bude to brzy.

Nechce... nedokáže bez něj žít. Teď už ne. Ten pocit, že je tu někde nablízku, ve stejné budově, byl málo, ale také to bylo to jediné, co ji drželo naživu. Teda to a víra v záchranu ostatních, kteří leželi v kómatu v nemocnicích po celém světě. V záchranu Freda... Najednou

si uvědomila, jak dlouho už na něj nepomyslela, a zastyděla se. Mámu taky zanedbávala. Občas si napsaly esemesku nebo e-mail, nebo někdy zavolaly, ale poslední dobou si neměly co říct, protože Bea nedokázala mluvit o svých pocitech k Charliemu s mámou, a ještě k tomu přes telefon.

Charlie... Miluje ho. Ano, miluje ho!

Trhaně se nadechla, až se na ni Harvey i Vanessa otočili. Zavrtěla hlavou, aby je ujistila, že je v pořádku. Jenom si uvědomila, že potkala jednoho skvělého kluka, který byl ještě úžasnější, než by se kdy odvážila si přát. Že se do něj zamilovala tak, že nedokázala vůbec odhadnout, co k ní cítí. Za vším viděla víc, nebo méně. A pak... Něco se pokazilo.

„Dobře, můžete jít,“ propustila je Vanessa znenadání. Bea se vydala ke dveřím a sáhla po klíče, ale překvapilo ji, když se pohnula dřív, než na ni položila ruku. Pomyslela si, že to bude nejspíš Mike, který si chce promluvit se sestrou předtím, než je odvede zpátky do pokojů.

Dveře se otevřely a Bea se ztratila v karamelových očích, které měl jen jeden jediný člověk na světě. Stáli tam a zírali na sebe, nevyslovené city i výčitky elektrizovaly vzduch kolem, nabily ho napětím, a molekuly vzduchu, narážející do sebe, jako by jiskřily při každém setkání.

Bea zírala na jeho rty a snažila se je přimět, aby vyslovily Beatrice, protože pak by najednou bylo všechno v pořádku, aspoň na chvíli. Ale Charlie rty nepohnul, zůstaly vytvarované do překvapeného výrazu, kde se zasekly, když Beu spatřil.

„Co je? Můžeme projít?“ přerušil tíživé ticho Harvey, kterému přišlo podivné, že ti dva ve dveřích na sebe zírají jako na zjevení.

„Jo, jasně, promiň,“ vzpamatoval se Charlie a ustoupil. Když Bea vyšla na chodbu, ohlédla se. Viděla ho, stál u Vannessy a podával jí nějaké složky, ale pohledem vyhledal ten Bein. Ani jeden nesklopil oči, dokud se dveře nezaklaply.